

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 13535/2553

พนักงานอัยการจังหวัดลำปางโจทก์ นายธวัชชัย จานเก่าจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 2, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 7, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 8, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 66, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 102, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 138, ป.อ. มาตรา 78, พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 22) พ.ศ. 2547 มาตรา 4

ย่อ / หลักกฎหมาย

ในขณะที่เจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยและพนักงานสอบสวนได้สอบสวนจำเลยนั้น พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อ. (ฉบับที่ 22) มาตรา 4 และมาตรา 39 ซึ่งได้บัญญัติเพิ่มเติมมาตรา 7/1 และมาตรา 134/4 ที่บัญญัติให้มีการแจ้งสิทธิดังกล่าวแก่ผู้ถูกจับหรือผู้ต้องหาซึ่งได้ออกใช้บังคับ ประกอบกับ ป.วิ.อ. ที่แก้ไขใหม่ดังกล่าวก็ไม่มีบทบัญญัติให้นำมาตรา 7/1 และ มาตรา 134/4 มาใช้บังคับแก่คดีที่มีการจับกุมและสอบสวนเสร็จสิ้นไปก่อนวันที่กฎหมายที่แก้ไขเพิ่มเติมดังกล่าว มีผลใช้บังคับ จึงต้องใช้หลักทั่วไปที่ว่ากฎหมายไม่มีผลย้อนหลัง ดังนั้น การที่เจ้าพนักงานตำรวจชุด จับกุมและพนักงานสอบสวนไม่ได้แจ้งให้จำเลยทราบถึงสิทธิต่างๆ โดยละเอียดดังกล่าวจึงชอบแล้ว โจทก์ได้บรรยายฟ้องไว้แล้วว่าการสอบสวนแล้ว ทั้งจำเลยก็ได้รู้ว่าการสอบสวนไม่ชอบ เพราะเหตุผลอื่นๆ เพียงแต่อ้างว่าการตรวจค้นโดยไม่มีหมายค้นเป็นการไม่ชอบ จึงต้องถือว่าการ สอบสวนในความผิดที่กล่าวหาตามฟ้องชอบแล้วนอกจากนี้การตรวจค้นและการสอบสวนเป็นการ ดำเนินการคนละขั้นตอนกัน แม้การตรวจค้นจับกุมและไม่ชอบด้วยกฎหมายก็หาไม่ผลทำให้การ สอบสวนไม่ชอบด้วยกฎหมายไปด้วยไม่ ร้อยตำรวจเอก ป. ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานตำรวจย่อมมี อำนาจหน้าที่ในการรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชนและทำการจับกุมปราบปรามผู้ กระทำผิดกฎหมายได้ นอกจากนี้ยังมีอำนาจทำการสืบสวนคดีอาญาได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 2 (16) (17) และมาตรา 17 ซึ่งเป็นไปโดยผลของกฎหมาย ดังนั้น ร้อยตำรวจเอก ป. จึงมีอำนาจจับกุม ควบคุมตัวจำเลย ตลอดจนการจัดทำเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้องในอำนาจหน้าที่ได้ หากจะเป็น เจ้าพนักงานตำรวจหรือไม่ขึ้นอยู่กับการลงบันทึกประจำวันว่าออกปฏิบัติหน้าที่ตั้งที่จำเลยอ้างใน ฎีกาแต่อย่างใดไม่

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, 7, 8, 15, 66, 102 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 138 คีณธนบัตรของกลางแก่เจ้าของ จำเลยให้การ ปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15 วรรคสาม, 66 วรรคหนึ่ง (ที่ถูก มาตรา 15 วรรคหนึ่ง (เดิม), 66 วรรคหนึ่ง (ที่แก้ไขใหม่)) การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกันให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไป ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย จำคุก 4 ปี ฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน จำคุก 4 ปี รวมจำคุก 8 ปี คำรับสารภาพชั้นจับกุมและชั้น สอบสวนของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษตาม

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ให้หนึ่งในสาม คงจำคุก 5 ปี 4 เดือน คืบธนบัตรของกลางให้แก่เจ้าของ ข้อหาอื่นให้ยก จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษายืน จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "ข้อเท็จจริงฟังเป็นยุติโดยคู่ความไม่ได้ฎีกาโต้แย้งว่า ในวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุตามฟ้อง เจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยพร้อมยึดเมทแอมเฟตามีน จำนวน 19 เม็ด ธนบัตรรวม 160 บาท ไว้เป็นของกลางตามบัญชีของกลางคดีอาญา กล่าวหาว่าจำเลยมียาเสพติดให้โทษในประเภท 1 ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายและต่อผู้ขัดขวางเจ้าพนักงาน และส่งเมทแอมเฟตามีนของกลางไปตรวจพิสูจน์ปรากฏว่าของกลางเป็นเมทแอมเฟตามีนอันเป็นยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 น้ำหนักรวม 1.71 กรัม คงมีปัญหาวินิจฉัยเฉพาะข้อกฎหมายตามฎีกาของจำเลย

ประการแรกว่า การที่เจ้าพนักงานตำรวจจับกุมไม่ได้แจ้งสิทธิการเป็นผู้ต้องหาให้จำเลยทราบ นั้นชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า ในขณะที่เจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยและพนักงานสอบสวนได้สอบสวนจำเลยนั้น พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 22) พ.ศ. 2547 มาตรา 4 และมาตรา 39 ซึ่งได้บัญญัติเพิ่มเติมมาตรา 7/1 และมาตรา 134/4 ที่บัญญัติให้มีการแจ้งสิทธิดังกล่าวแก่ผู้ถูกจับหรือผู้ต้องหาให้มีได้ออกใช้บังคับประกอบกับประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาที่แก้ไขใหม่ดังกล่าวก็ไม่มีบทบัญญัติให้นำมาตรา 7/1 และมาตรา 134/4 มาใช้บังคับแก่คดีที่มีการจับกุมและสอบสวนเสร็จสิ้นไปก่อนวันที่กฎหมายที่แก้ไขเพิ่มเติมดังกล่าวมีผลใช้บังคับ จึงต้องใช้หลักทั่วไปที่ว่ากฎหมายไม่มีผลย้อนหลัง ดังนั้น การที่เจ้าพนักงานตำรวจจับกุมและพนักงานสอบสวนไม่ได้แจ้งให้จำเลยทราบถึงสิทธิต่าง ๆ โดยละเอียดดังกล่าวจึงชอบแล้ว ส่วนที่จำเลยฎีกาว่าการตรวจค้นโดยไม่มีหมายค้นเป็นการค้นโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย การจับกุมการสอบสวนจึงไม่ชอบนั้น เห็นว่า โจทก์ได้บรรยายฟ้องไว้แล้วว่าคดีนี้มีการสอบสวนแล้ว ทั้งจำเลยก็มีได้ฎีกาว่าการสอบสวนไม่ชอบเพราะเหตุผลอื่นๆ เพียงแต่อ้างว่าการตรวจค้นโดยไม่มีหมายค้นเป็นการไม่ชอบ จึงต้องถือว่าการสอบสวนในความผิดที่กล่าวหาตามฟ้องชอบแล้ว นอกจากนี้การตรวจค้นและการสอบสวนเป็นการดำเนินการคนละขั้นตอนกัน แม้การตรวจค้นจับกุมจะไม่ชอบด้วยกฎหมายก็หาไม่ผลทำให้การสอบสวนไม่ชอบด้วยกฎหมายไปด้วยไม่ สำหรับฎีกาของจำเลยประการสุดท้ายที่ว่า ร้อยตำรวจเอกปริญญา ไม่ได้ลงบันทึกประจำวันไว้เป็นหลักฐานว่าได้ร่วมกันออกปฏิบัติหน้าที่ในฐานะเป็นเจ้าพนักงานตำรวจ การจับกุม การควบคุมตัวจำเลย ตลอดจนการจัดทำเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องย่อมไม่ชอบนั้น เห็นว่า ร้อยตำรวจเอกปริญญา ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานตำรวจย่อมมีอำนาจและหน้าที่ในการรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน และทำการจับกุมปราบปรามผู้กระทำความผิดกฎหมายได้ นอกจากนี้ยังมีอำนาจทำการสืบสวนคดีอาญาได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 2 (16) (17) และมาตรา 17 ซึ่งเป็นไปโดยผลของกฎหมาย ดังนั้น ร้อยตำรวจเอกปริญญาจึงมีอำนาจจับกุม ควบคุมตัวจำเลย ตลอดจนการจัดทำเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในอำนาจหน้าที่ได้หาใช่จะเป็นเจ้าพนักงานตำรวจหรือไม่ขึ้นอยู่กับการลงบันทึกประจำวันว่าออกปฏิบัติหน้าที่ตามที่จำเลยฎีกาแต่อย่างใด ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยทุกข้อฟังไม่ขึ้น" พิพากษายืน

องค์คณะ

สิทธิชัย พรหมศร · บุญมี จิตะศิริ · จักร อดตโม

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/>

